

Soms zijn de verhalen die in boeken staan verzonnen en soms zijn ze echt. De lange reis die de kleine Mercy en haar moeder Taiwo maakten op zoek naar een beter leven is helemaal waargebeurd.

Ik heet Emilie en ik ben zangeres. Ik woon in Parijs, in Frankrijk, en samen met mijn man Jean-Karl maak ik deel uit van het duo *Madame Monsieur*. Op 21 maart 2017 zaten we met z'n tweeën in de studio om nieuwe liedjes te maken. Tussen twee opnames keek ik even op internet, dat doe ik altijd, en mijn hart stond stil toen ik een simpel berichtje op Twitter las: 'Mercy ziet het levenslicht aan boord van de Aquarius. De hele bemanning is ontroerd.' In een drie seconden durend filmpje was een heel klein meisje te zien dat ingepakt was in een synthetisch dekentje en een wollen mutsje droeg. Haar handjes waren nog helemaal rimpelig omdat ze bijna negen maanden in de buik van haar moeder had gezeten, en ze kneep haar oogjes toe vanwege al dat daglicht. Taiwo, die nog een beetje beduusd van alles was, hield haar stevig in haar armen.

Er was een wonder gebeurd. Mercy werd geboren op de Aquarius, het hulpverleningsschip van SOS Méditerranée, vlak nadat haar moeder Taiwo gered was. Taiwo was, achtenhalve maand zwanger, aan boord gegaan van een

wankel bootje, en uit Afrika naar Europa vertrokken in een poging om voor het kindje dat eraan zat te komen een beter leven te vinden. Zo'n hoopvolle reis, die elke dag door duizenden mensen ondernomen wordt, is lang en heel gevaarlijk. Maar de mensen die dat grote risico nemen en alles achterlaten om op een betere plek te belanden, doen dat omdat ze wegvluchten van een situatie die nog veel gevaarlijker is.

We zaten op de grond van de warme grote opnamestudio in Parijs, keken met grote ogen naar dat kleine onbekende wezentje en werden overmand door een mengeling van intieme en krachtige gevoelens. Geluk, verontwaardiging, dankbaarheid: dat korte berichtje bevatte het allemaal. Het was niet zo dat we dit soort dingen niet wisten, maar tot dan toe leek het altijd veraf en bijna onwerkelijk. En nu drong de waarheid in één klap tot ons door.

Die magische tweet kwam van Grégory Lelerc, een Franse journalist die aan boord was van de Aquarius. Uit zijn verslag begrepen we ook dat tientallen mensen dag en nacht aan het werk waren om het leven van hen meestal totaal onbekende mensen te redden. Dankzij die mensen leefde dit baby'tje. En bij wijze van ultiem symbool had haar moeder haar *Mercy* genoemd, dat in het Engels 'genade, mededogen' betekent. De kapitein van het schip tekende ontroerd haar geboorte-akte.

Diezelfde dag nog hebben we over dit bijzondere verhaal een liedje geschreven. We voelden al meteen dat het iets speciaals had, dat het simpel maar ook diepgaand was, en dat het van groter belang was dan andere liedjes.

Daarna hebben we contact gelegd met de mensen van SOS Méditerranée, want we wilden weten of ze zich herkenden in onze woorden en of we hun verhaal niet verdraaid hadden. We kregen hun zegen. Helaas wisten ze niet waar Mercy en haar moeder zich bevonden, want de hulpverleningsmissie eindigt op het moment dat de vluchtelingen op veilige bodem zijn. Het was onmogelijk om te achterhalen wat er met hen was gebeurd nadat ze op het eiland Sicilië in de haven van Catania afgezet waren.

Een paar maanden later hoorden de Franse kijkers het liedje in een live-uitzending in januari en het viel in de smaak. Ons leven veranderde in één klap toen we uitgekozen werden om ons land te vertegenwoordigen op het Eurovisie Songfestival. Het verhaal van Mercy had de mensen net zo geraakt als het ons had gedaan. Nu we wisten dat Mercy's verhaal over de Franse grens gehoord zou gaan worden, waren we heel trots, en we voelden ook de grote verantwoordelijkheid om het zo goed mogelijk door te geven.

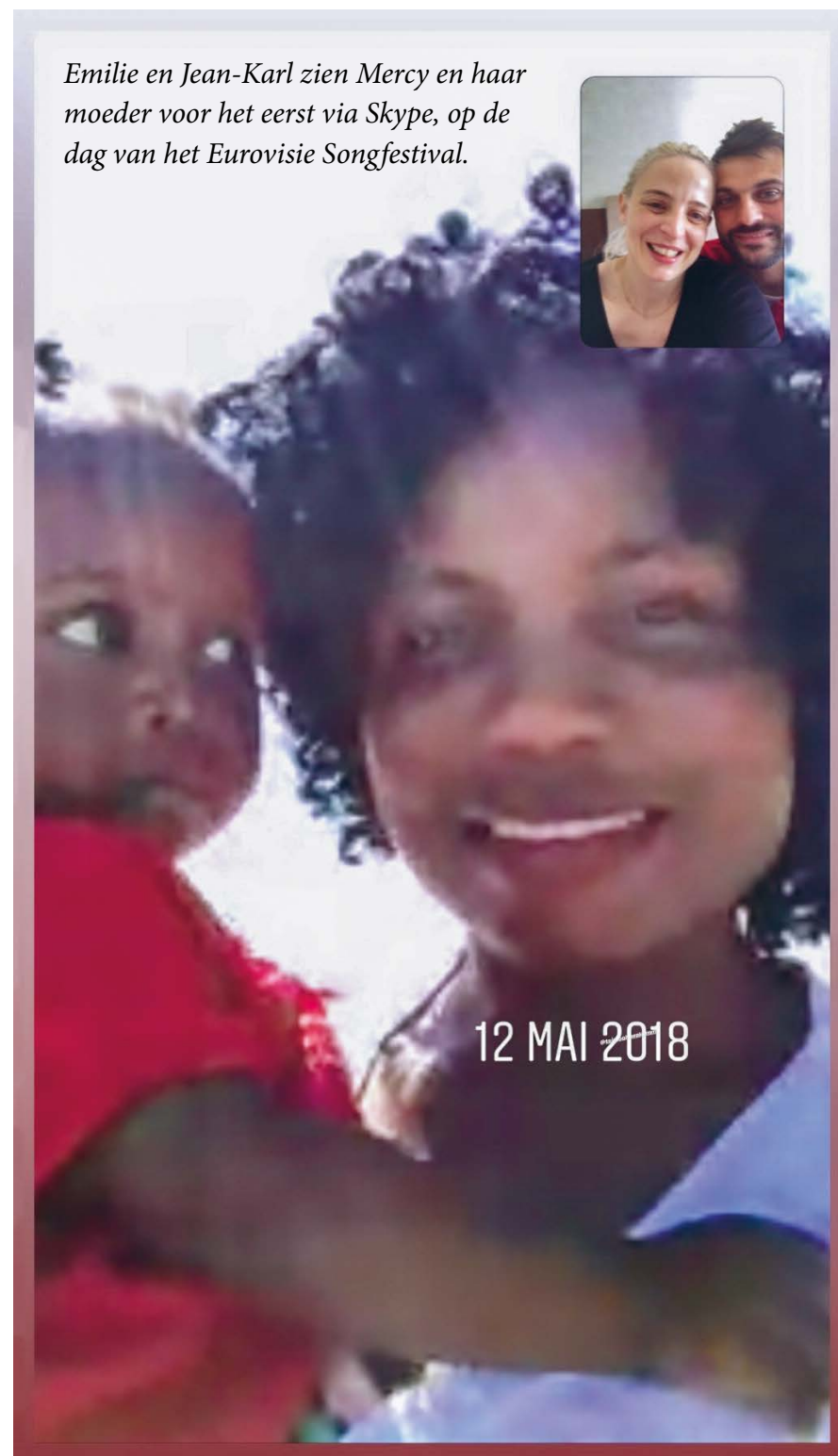
In de maanden voor het festival ging een klein groepje mensen in stilte aan het werk om Mercy en Taiwo te vinden. We kregen van tijd

Mercy en Jean-Karl

Mercy op school bij Emilie

tot tijd de stand van zaken van het speurwerk door, en op een dag in april hoorden we dat ze zich gezond en wel op Sicilië in het grootste vluchtelingenkamp van Europa bevonden. We waren opgelucht toen we hoorden dat ze nog leefden, maar de situatie was nog altijd lastig, dus we konden alleen via tussenpersonen en per post contact met ze leggen.

We wisten dat we op de grote dag in Lissabon, als op het enorme Eurovisie-podium de camera's aangingen en wij ons lied moesten zingen, aan Mercy en Taiwo zouden denken. Op 12 mei 2018, veertien maanden na Mercy's geboorte, werd haar liedje door 220 miljoen mensen tegelijk gehoord. Wat zij niet wisten, was dat wij, diezelfde ochtend, via Skype voor de eerste keer met Taiwo en Mercy hadden kunnen praten ... Ik zie nog altijd voor me hoe we stralend naar elkaar lachten en hoe we allemaal zo ontroerd waren dat we elkaar eindelijk konden leren kennen. Ik had het liedje voor Taiwo in een brief vertaald.

Op die ongelooflijke avond hebben we nog tot laat feest gevierd. Al onze vrienden waren er, onze families, de Eurovisiefans, de pers ... Onder hen bevonden zich ook Grégory Leclerc, de man van de tweet, en Eric Valmir, hoofd van de reportage-afdeling van de Franse omroep. Hij had een fantastische video bij zich. Op zijn telefoon zagen we filmbeelden van Alessandro Puglia, de Italiaanse journalist die Mercy en haar moeder als eerste had ontmoet en die de tijd en de moeite had genomen om een televisie mee te nemen naar het kamp, zodat ze het Songfestival live hadden kunnen zien. We zagen de veertien maanden oude Mercy op een tafel zitten en verbaasd horen hoe op televisie haar voornaam gezongen werd. We zagen haar moeder, met een groepje vrienden om zich heen, blij lachen. We wonnen het Eurovisie Songfestival niet, maar dat filmpje was die avond belangrijker dan elke overwinning.

Dankzij dezelfde groep vrijwilligers en vrienden kregen Taiwo en Mercy een paar maanden later toestemming om het kamp te verlaten en een

plekje te vinden in een klein tehuis, nog altijd op Sicilië. Daar gingen Jean-Karl en ik ze tot onze grote vreugde eindelijk ontmoeten. We konden haast niet wachten. Het stadje met zijn witte stenen deed aan als een plattelandsdorpje uit het zuiden, en toen we er waren, gingen we, met onze armen vol met een gitaar en met cadeautjes, verleggen naar binnen. De eerste die we ontmoetten was Taiwo, omringd door een groep kinderen uit het tehuis, en een paar minuten later zagen we een heel klein meisje dat, aan de hand van een van de dames die daar werkten, met onhandige stapjes op ons af kwam lopen. Ze droeg het jurkje en de haarband die

wij opgestuurd hadden. We konden van geluk bijna niet meer bewegen toen ze plotseling op mijn schoot klom, haar wang tegen die van mij legde en zo heel stilletjes bleef zitten. Toen pakte Jean-Karl zijn gitaar en zongen we *Mercy* voor Mercy.

Sinds die dag hebben we contact gehouden, ik ontvang regelmatig foto's en nieuwtjes. Taiwo en Mercy hebben Sicilië inmiddels verruild voor Napels.

Wanneer mensen ons vragen of we er geen genoeg van krijgen om dat liedje te zingen, dan

zeggen we dat elke keer als de mensen uit hun hoofd het verhaal van Mercy mee beginnen te zingen, we rillingen over onze rug voelen lopen. Ik weet heel erg zeker dat we dit liedje nog ontzettend lang zullen zingen.

Intussen is het in allerlei talen vertaald en uitgevoerd, het wordt gezongen door allerlei kinderkoren en we krijgen uit alle delen van de wereld berichtjes en tekeningen. En daar staat dan altijd een klein meisje op, dat uit de golven gered is door een grote oranje boot.